

[H. C. Toft.]

igen ønskede at erhverve en landbrugsejendom i sin hjemegn i Jylland, så forlanger den højtærede minister i sit ændringsforslag, at han skal tage bopæl derpå, medens den unge mand, der kun havde været ved landbruget fra sit 14. til sit 17. år og dertil på et 5 måneders landbrugskursus, havde fri adgang til at erhverve landbrugsejendom uden at opfylde bopælspligten. Derudover tilføjede jeg, at ca. halvdelen, måske over halvdelen, af alle danske landbrugere i dag ikke har været på landbrugsskole, og hvis de flyttede fra erhvervet i ganske kort tid, et år eller to, skulle de, hvis de vil erhverve en landbrugsejendom igen, opfylde bopælspligten. I modsætning hertil gjorde jeg den højtærede landbrugsminister opmærksom på — og jeg fik ingen benægtelse af det — kunne en hollandsk købmand, der i sin ungdom havde været 3 år ved landbruget og 5 måneder på landbrugsskole og nu boede i Amsterdam, efter forslaget få lov til at erhverve en landbrugsejendom uden at opfylde bopælspligten. Jeg synes, det er en dårlig, en ringe behandling af danske, der gennem 20 år har været i praktisk arbejde ved landbruget, i forhold til den hollandske købmand, der ikke har tilknytning til Danmark.

Jeg vil dernæst sige, at selve forslagene, som de nu foreligger fra regeringen, kan vi ikke medvirke til. Jeg vil tilføje, at de ændringsforslag, der er stillet, vil vi heller ikke medvirke til, hvis de kommer til afstemning her i salen.

Må jeg dernæst om forslagene behandling have lov til at sige, at når den højtærede landbrugsminister sagde, at de havde været til behandling i landbokommissionen, så er det for det første ikke rigtigt, når det drejer sig om statshusmandslovsforslaget og lovforslaget om forkøbsret; de har ikke været drøftet i landbokommissionen. Og må jeg dernæst tilføje, at når den højtærede landbrugsminister siger, at venstre og det konservative folkeparti ikke kunne tage standpunkt i kommissionen, så er det rigtigt. Hvorfor, højtærede landbrugsminister? Fordi vi opfylder de aftaler, vi træffer med regeringen. I sommerens økonomisk-politiske forlig var der den aftale, at spørgsmålet vedrørende jordlovgivningen i forbindelse

med vor indtræden i fællesmarkedet skulle drøftes og forhandles i markedsudvalget. Det ville da være urimeligt, om jeg som en enkelt repræsentant for det konservative folkeparti også i landbokommissionen skulle tage stilling, når vi havde truffet denne aftale. Selvfølgelig holder vi vore aftaler. Derfor var det rigtigt, at der blev ført forhandlinger i markedsudvalget.

Så hævder den højtærede landbrugsminister, at vi fremsatte ønske i markedsudvalget om, at forslagene skulle fremsættes fra regeringens side i folketinget. Jeg tror, den højtærede landbrugsminister har glemt, hvordan forløbet var. I det pågældende møde i markedsudvalget var jeg selv til stede, og jeg husker selv tydeligt, hvordan den højtærede statsminister gjorde op, at nu havde man fået belyst en masse spørgsmål, drøftet mange problemer, men der var ikke fra nogen side kommet bestemte tanker frem om, i hvilken retning det skulle gå, og den højtærede statsminister sagde, at det ville være fornuftigst, at der nu udarbejdedes forslag, som regeringen fremkom med. Vi tiltrådte denne tankegang, mente, det var den rigtige måde, fra oppositionspartiernes side. Inden jeg gik på denne talerstol, har jeg spurgt andre markedsudvalgsmedlemmer, om det ikke var rigtigt, sådan som jeg har refereret, og jeg har fået bekræftet, at det var et fælles ønske, en fælles aftale i markedsudvalget, at regeringen skulle fremsætte lovforslagene her i folketinget.

Derefter bebrejdede den højtærede landbrugsminister os, at vi ikke var fremkommet med vore synspunkter på et tidligere tidspunkt, at vi ikke var fremkommet med det, der er fremlagt som forhandlingsgrundlag, på et tidligere tidspunkt. Det må da være fremgået af min tale i formiddags, at det, vi tilstræbte og ønskede, det var, hvis regeringen kom med ændringsforslag til de lovforslag, der var fremsat, at vi så ved forhandling kunne nå til bred enighed her i folketinget om den jordlovgivning, der skulle være nødvendig. Da vi fik ændringsforslagene, kunne vi konstatere, at her var ingen muligheder. Hvis regeringen fastholdt den linje, den havde tilrettelagt ved lovgivningen, havde vi ingen mulighed for at påvirke regeringen i en sådan grad over mod vore synspunkter, at der var